

Arrest

nr. 246 236 van 16 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. DEPOORTERE
Britselei 47-49 / 5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 juli 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEPOORTERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 27 juni 2015 in Georgië in het huwelijk met zijn Belgische echtgenote.

1.2. Verzoeker kwam op 29 december 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 28 november 2016 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 9 mei 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Verzoeker diende op 10 augustus 2017 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 1 februari 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.6. Verzoeker diende op 7 maart 2018 een aanvraag in van een verblijfskaart van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

1.7. Verzoeker werd op 16 oktober 2018 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.8. Op 20 mei 2020 werd verzoeker gevraagd om informatie over te maken in het kader van een socio-economisch onderzoek, zoals bedoeld in artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.9. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 10 juli 2020 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker werd hiervan op 14 juli 2020 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: U.(...)

Voorna(a)m(en): T.(...)

Nationaliteit: Georgië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

RR: (...)

Verblijvende te: (...)

Alias: S.(...) T.(...) (°(...))

Reden van de beslissing:

"Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na de indiening van een bijlage 19ter op 07.03.2018 in functie van zijn minderjarig kindje, K.(...) A.(...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het rijksregister en het dossier woont betrokkene niet meer samen met zijn kind, en dit reeds sinds maart 2020.

Overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 20.05.2020 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze brief werd per aangetekend schrijven verstuurd naar betrokkene op 22.05.2020. Hij werd verzocht om voor 27.06.2020 stukken over te maken. Tot op heden heeft het stadsbestuur Antwerpen niets mogen ontvangen. Het is bijgevolg niet mogelijk om een onderzoek te doen naar meneer zijn humanitaire situatie. De toetsing zal dienen te gebeuren aan de hand van de in het dossier beschikbare gegevens.

Wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42^{quater}, §4, 1° kunnen we stellen dat betrokkene op 07.03.2018 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van K.(...) A.(...). Betrokkene woont sinds 06.05.2020 niet meer samen met zijn kind. Uit gegevens in het administratief dossier zou de gezamenlijke vestiging feitelijk zelfs reeds langer opgehouden zijn. We kunnen bijgevolg stellen dat betrokkenen geen

3 jaar gezamenlijk gevestigd zijn geweest. Voor wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° dient opgemerkt te worden dat betrokkene twee Belgische minderjarige kinderen heeft, namelijk K.(...) U.(...) A.(...) en K.(...) U.(...) W.(...). Uit het dossier blijkt ook dat de moeder van de twee kinderen aanhaalt dat betrokkene niet naar zijn kinderen vraagt, laat staan er naar omkijkt. Er dient verder opnieuw opgemerkt te worden dat meneer niets heeft voorgelegd in het kader van het socio-economisch onderzoek, hetwelke hem per aangetekend schrijven werd overgemaakt. Hij toont dus niet aan wel degelijk over het recht van bewaring of het omgangsrecht te beschikken of nog banden te onderhouden met zijn kinderen. Zodoende is het redelijk te concluderen dat ook deze uitzonderingsgrond niet van toepassing is.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, is eveneens niets terug te vinden in het dossier. Daarom dat art. 42 quater, §4, 4° dan ook niet van toepassing lijkt te zijn op deze situatie. Wel integendeel, volgens wat kan blijken uit het dossier zou hij zelf zijn echtgenote fysiek maar ook mentaal leed hebben toegebracht.

Voorts dient vastgesteld te worden dat nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene aan de cumulatieve voorwaarde van art. 42 quater, §4, tweede lid zou voldoen. Uit niets blijkt dus dat betrokkene heden werknemer of zelfstandige zou zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit het dossier kan blijken dat betrokkene tot 29.05.2020 tewerkgesteld is geweest bij A. B. SA. Waar betrokkene heden van leeft, is niet duidelijk. Hij heeft hiertoe zelf niets voorgelegd. Of betrokkene aanspraak kon maken op een uitkering voor wat betreft eventuele werkloosheid, is niet duidelijk. DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA is daartoe bevoegd.

Betrokkene voldoet volgens de voor DVZ beschikbare gegevens bijgevolg aan geen van de uitzonderingsvoorwaarden, noch aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde, waardoor het verblijfsrecht van betrokkene dient beëindigd te worden.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient andermaal opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van het socio-economisch onderzoek tot op heden niets heeft voorgelegd. De afweging zal dus, zoals reeds eerder opgemerkt, moeten gemaakt worden aan de hand van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Uit het dossier blijkt niet dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder toont betrokkene eveneens niet aan tewerkgesteld te zijn, noch kan dit ergens uit het administratieve dossier blijken, waardoor ook geen sprake is van een eventuele economische integratie in het Rijk die een beletsel zou kunnen vormen bij het nemen van deze beslissing. Betrokkene is weliswaar tot voor kort tewerkgesteld geweest, deze is echter beëindigd sinds 29.05.2020. Wat de reden van beëindiging is, is niet duidelijk, noch of betrokkene op een uitkering zou kunnen terugvallen. Hij heeft immers niets voorgelegd. Uit het dossier kan echter wel blijken dat betrokkene in het verleden reeds om dwingende redenen zou ontslaan zijn geweest, wat eveneens geen blijk geeft van economische integratie. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene heeft sinds 07.03.2018 (bijlage 19ter) het verblijfsrecht op basis van zijn Belgische minderjarig kind. Dit betreft een relatief korte periode. Betrokkene heeft voorafgaand aan deze aanvraag die tot het verblijfsrecht heeft geleid, nog enkele eerdere aanvragen ingediend, en heeft eveneens een periode onder een andere identiteit in het Rijk verbleven en een asielaanvraag ingediend. Deze hebben allen echter geen positief eind gekend. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf. Betrokkene verblijft legaal in België sinds 2018. Zelf heeft hij verklaard op 19.02.2018 (cfr. Inlichtingenbulletin A dd. 07.03.2018) België ingereisd te zijn. Hiertegenover staat dat hij aldus 28 jaar lang in het land van herkomst of origine heeft verbleven en er is opgegroeid, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Nergens uit het dossier blijken er onoverkomelijke obstakels te zijn om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit draagt, waar hij geruime tijd heeft verbleven en waar hij is opgegroeid. Gelet op zijn leeftijd is het eveneens redelijk te stellen dat hij nog voldoende jong is om de draad van destijds terug op te pikken, of zich aan een nieuwe context aan te passen en een nieuwe start te nemen.

Wat betreft de sociale en culturele integratie: er werd hieromtrent niets heeft voorgelegd, noch kan er enige integratie uit het dossier blijken die het nemen van huidige beslissing zou kunnen verhinderen. Wel integendeel. Betrokkene heeft na het huwelijk met mevr. K.(...) zijn naam gewijzigd, dit kan eveneens blijken uit nieuwe paspoorten die betrokkene in het kader van de aanvragen gezinshereniging voorlegde. Voordien heette betrokkene S.(...) T.(...). Heden blijkt dat betrokkene onder zijn vorige identiteit echter

geseind staat in de Schengenzone – waar ook België deel van uitmaakt, en dit voor een periode van 10 jaar, namelijk van 19.02.2013 tot 10.02.2023. Betrokkene heeft dit inreisverbod naast zich neergelegd, hetgeen bezwaarlijk als een vorm van integratie kan worden beschouwd. Verder zou er sprake zijn van intrafamiliaal geweld van betrokkene ten aanzien van mevrouw K.(...) en zou hij een eerdere werkgever bestolen hebben, hetgeen een grond uitmaakte voor ontslag om dringende redenen. Het is dus redelijk te stellen dat alvast uit het dossier niet kan blijken dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die zin dat dit een hinderpaal zou kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Zelf legt hij niets voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we vaststellen dat betrokkene niet meer gezamenlijk gevestigd is met zijn kinderen en niets heeft voorgelegd met betrekking tot banden die hij zou onderhouden met zijn kinderen noch overeenkomst of een gerechtelijke beslissing heeft overgemaakt omtrent eventueel omgangsrecht. Betrokkene legde tot op heden helemaal niets voor in het kader van het socio-economische onderzoek dd. 20.05.2020. Verder heeft de relatie met de Belgische echtgenote een einde genomen. Zijn echtgenote zou inmiddels ook stappen ondernemen om uit de echt te scheiden. Nergens in het dossier is er blijk van een nieuwe relatie die betrokkene eventueel zou hebben aangeknoopt. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat betrokkene niet op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"1.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2..

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom zij niet kunnen beoordelen of de inkomsten van verzoeker "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen"zijn.

Verzoeker wil opmerken dat verweerder geenszins de door verzoeker neergelegde stukken op een zorgvuldige manier heeft onderzocht/beoordeeld.

Verzoeker heeft steeds gewerkt, doch valt nu tijdelijk terug op een arbeidsuitkering ALS hij niet interim tewerk wordt gesteld. Verzoeker kreeg dan ook een advocaat pro deo gedeeltelijk kosteloos toegewezen. Ondertussen blijft het interim werk een vaste, verzoeker hoopt dan ook snel een arbeidscontract van onbepaalde duurte mogen ondertekenen.

Verzoeker brengt dan ook de nodige bewijzen bij in bijlage. (STUK 4)

3.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht. Dat er sprake is van onterechte weigeringsbeslissing door verweerder waardoor er sprake is van schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater, §1, 4° juncto artikel 42quater, §4, 1° tot 4°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"4. Bovenstaand artikel stelt:

"Art. 42quater.[1 § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

[5 6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.]5

[3 Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.]3

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt; of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;"

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker onder meerdere toepassingen valt van de uitzonderingen die in artikel 42 quater, §4, 1° t.em. 4° valt. Ter verduidelijking zullen deze hieronder besproken worden per bolletje;

Artikel 42 quater. §4, 1°:

Verzoeker zijn huwelijk heeft langer geduurd dan 3 jaren. Verzoeker en zijn ex-partner (Mevrouw A.(...) K.(...)) zijn gehuwd te Tbilissi (Georgië) op 27 juni 2015. Dit huwelijk werd geregistreerd te Asse dd. 14 november 2016 en zal bij akkoord op zitting 27 oktober 2020 ontbonden worden.

Artikel 42 quater. §4, 2° en 3°:

Verzoeker is momenteel via de familierechtbank te Brussel aan het procederen om secundair verblijfsrecht te verkrijgen voor zijn twee minderjarige kinderen. Verzoeker behoudt zich dan ook het recht voor om nog stukken bij te brengen van zodra verzoeker hierin een uitspraak verkrijgt.

Artikel 42 quater. §4, 4°:

Verzoeker werd meermaals het slachtoffer van familiaal geweld. Reden waarom het tussen verzoeker en zijn ex-partner tot een relatiebreuk kwam. Verzoeker brengt een foto bij van de schade die zijn ex-partner aanrichtte. (STUK 4)”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“5.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat de familie van verzoeker woonachtig is te België. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband. Zijn twee minderjarige kinderen wonen te België, en zullen naar alle waarschijnlijkheid ook bij verzoeker verblijven van zodra er een rechterlijke uitspraak volgt.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekster, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan 3 maanden is verzoeker zijn verblijf hier onzeker.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoeker zelf niet eens terugkeren naar zijn land van herkomst, daar zij reeds sinds lange tijd in België verblijft en woonachtig is. Het centrum van zijn belangen bevindt zich hier, laat staan dat zijn familie zomaar zou kunnen verhuizen.

Onderwijl heeft verzoeker zijn leven in België opgebouwd.

Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan kan hij zijn gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkenen is dan ook reëel. Het middel komt aldus ernstig voor.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker informatie toe over zijn procedure bij de familierechtbank van Brussel (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4) en een foto van zijn aangezicht na beweerdelijk intra-familiaal geweld vanwege zijn ex-partner (Verzoekschrift, bijlage 5).

2.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De wet van 29 juli 1991 heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)"

In artikel 42quater, §4, van de vreemdelingenwet worden volgende uitzonderingen voorzien op de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht uit artikel 42quater, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in november 2016 en augustus 2017 vruchteloos een verblijfskaart aanvraag in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 7 maart 2018 vroeg verzoeker een verblijfskaart aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, waarna hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Verzoeker kende reeds geruime tijd relationele moeilijkheden met zijn echtgenote en leeft blijkbaar sedert maart 2020 niet meer samen met zijn (huidige ex-)echtgenote en kinderen. Op basis van de gegevens van het rijksregister kan worden vastgesteld dat verzoeker sedert 6 mei 2020 in Antwerpen ingeschreven is terwijl de rest van zijn gezin in Asse verblijft.

2.10. Verzoeker stelt in zijn eerste middel dat in de beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd waarom zijn inkomsten niet zouden kunnen worden beoordeeld. Zo beweert verzoeker dat de gemachtigde van de minister de stukken niet deugdelijk zou hebben onderzocht en er sprake zou zijn van een motiveringsgebrek omdat hij steeds zou hebben gewerkt, waarbij hij verwijst naar een bijlage bij zijn verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 4), die evenwel geen betrekking heeft op zijn tewerkstelling.

2.11. De Raad stipt aan dat verzoeker voorbij gaat aan het determinerend motief uit de bestreden beslissing. Het betoog van verzoeker over zijn tewerkstelling heeft geen uitstaans met het gebrek aan gezamenlijke vestiging. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat verzoeker *"het verblijfsrecht (bekwam) als familielid van een burger van de Unie, na de indiening van een bijlage 19ter op 07.03.2018 in functie van zijn minderjarig kindje, K.(...) A.(...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het rijksregister en het dossier woont betrokkene niet meer samen met zijn kind, en dit reeds sinds maart 2020."* De gemachtigde van de minister maakte toepassing van artikel 42quater, §1, 4°, van de vreemdelingenwet om het verblijf te beëindigen *"wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen"*. Verzoeker betwist of weerlegt in zijn eerste middel geenszins dat hij niet langer samenwoont of gezamenlijk gevestigd is met het gezinslid in functie waarvan hij zijn verblijfsrecht verkreeg.

2.12. Ten overvloede vermeldt de Raad dat verzoeker wellicht doelt op de bijkomende voorwaarde die door artikel 42^{quater}, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet wordt gekoppeld aan de uitzonderingsregimes uit artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1° tot 4°, van de vreemdelingenwet. In de beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“Voorts dient vastgesteld te worden dat nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene aan de cumulatieve voorwaarde van art. 42 quater, §4, tweede lid zou voldoen. Uit niets blijkt dus dat betrokkene heden werknemer of zelfstandige zou zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit het dossier kan blijken dat betrokkene tot 29.05.2020 tewerkgesteld is geweest bij A. B. SA. Waar betrokkene heden van leeft, is niet duidelijk. Hij heeft hiertoe zelf niets voorgelegd. Of betrokkene aanspraak kon maken op een uitkering voor wat betreft eventuele werkloosheid, is niet duidelijk. DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA is daartoe bevoegd.*

Betrokkene voldoet volgens de voor DVZ beschikbare gegevens bijgevolg aan geen van de uitzonderingsvoorwaarden, noch aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde, waardoor het verblijfsrecht van betrokkene dient beëindigd te worden.”

Daarbij komt dat verzoeker heeft verzuimd zijn individuele situatie toe te lichten toen hij hiertoe middels het aangetekend schrijven van 20 mei 2020 werd uitgenodigd, waardoor het *“niet mogelijk (is) om een onderzoek te doen naar meneer zijn humanitaire situatie”*, zoals terecht in de beslissing wordt gesteld. Verzoeker ligt dus zelf in belangrijke mate aan de basis van de onmogelijkheid om rekening te houden met zijn eventuele tewerkstelling. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat een ander licht werpt op de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing. Er is bijgevolg geen sprake van een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek.

2.13. In zijn tweede middel houdt verzoeker voor dat hij valt onder de uitzonderingen uit artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1° tot 4°, van de vreemdelingenwet.

2.13.1. In de bestreden beslissing wordt betreffende de uitzondering, voorzien in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, het volgende gesteld: *“Wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1° kunnen we stellen dat betrokkene op 07.03.2018 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van K.(...) A.(...). Betrokkene woont sinds 06.05.2020 niet meer samen met zijn kind. Uit gegevens in het administratief dossier zou de gezamenlijke vestiging feitelijk zelfs reeds langer opgehouden zijn. We kunnen bijgevolg stellen dat betrokkenen geen 3 jaar gezamenlijk gevestigd zijn geweest.”*

2.13.2. Verzoeker benadrukt dat zijn huwelijk langer dan 3 jaar heeft geduurd. De Raad merkt echter op dat de duur van zijn huwelijk *in casu* irrelevant is want verzoeker zag zijn verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag van 7 maart 2018 erkend in functie van zijn minderjarig Belgisch kind en niet in functie van zijn (huidige ex-)echtgenote. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat er gedurende 3 jaar sprake was van gezamenlijke vestiging met zijn minderjarig Belgisch kind, zoals vereist door artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker sinds maart 2020 niet meer samenwoont met zijn gezin en op 6 mei 2020 als alleenstaande werd ingeschreven te Antwerpen. Er worden ook geen elementen aangebracht die wijzen op financiële of affectieve banden met zijn minderjarige zoon.

2.13.3. Met betrekking tot het recht van bewaring en het omgangsrecht met de minderjarige kinderen, wordt in de beslissing overwogen dat *“dat betrokkene twee Belgische minderjarige kinderen heeft, namelijk K.(...) U.(...) A.(...) en K.(...) U.(...) W.(...). Uit het dossier blijkt ook dat de moeder van de twee kinderen aanhaalt dat betrokkene niet naar zijn kinderen vraagt, laat staan er naar omkijkt. Er dient verder opnieuw opgemerkt te worden dat meneer niets heeft voorgelegd in het kader van het socio-economisch onderzoek, hetwelke hem per aangetekend schrijven werd overgemaakt. Hij toont dus niet aan wel degelijk over het recht van bewaring of het omgangsrecht te beschikken of nog banden te onderhouden met zijn kinderen. Zodoende is het redelijk te concluderen dat ook deze uitzonderingsgrond niet van toepassing is.”*

2.13.4. In zijn tweede middel oppert verzoeker dat hij bezig is om via de familierechtbank in Brussel een *“secundair verblijfsrecht”* (sic) te verkrijgen, waarbij hij verwijst naar de bijlage bij zijn verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 3). Ter terechtzitting deelt de aanwezige raadsvrouw mee dat de verblijfsregeling inzake de kinderen op 5 oktober 2020 werd gepleit voor de familierechtbank. Nergens uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 10 juli 2020 reeds een overeenkomst bestond tussen verzoeker en zijn (huidige ex-)

echtgenote of dat hem het recht van bewaring of het omgangsrecht door de rechtbank was toegewezen, waardoor de gemachtigde van de minister terecht kon concluderen dat deze uitzonderingsgronden geen toepassing kunnen vinden.

2.13.5. Verzoeker maakt tenslotte niet aannemelijk dat in toepassing van artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet een bijzonder schrijnende situatie het behoud van zijn verblijfsrecht zou rechtvaardigen. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er *“niets terug te vinden (is) in het dossier”*. De aandacht wordt zelfs gevestigd op het volgende: *“Wel integendeel, volgens wat kan blijken uit het dossier zou hij zelf zijn echtgenote fysiek maar ook mentaal leed hebben toegebracht.”* Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat hij meermaals het slachtoffer werd van familiaal geweld vanwege zijn (huidige ex-) echtgenote en tracht dit te bewijzen door middel van een foto die hij bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 4). Deze foto laat echter niet toe te bepalen in welke omstandigheden de afgebeelde verwondingen werden opgelopen waardoor niet kan worden uitgemaakt of deze het gevolg zijn van intra-familiaal geweld. Bovendien betwist verzoeker de gegevens niet die door zijn (huidige ex-) echtgenote werden aangeleverd waaruit kan worden opgemaakt dat hij zich in het verleden zelf aan intra-familiaal geweld schuldig zou hebben gemaakt.

2.14. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150). Het Hof benadrukt dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland* (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip *“privéleven”* in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

2.15. In zijn derde middel betoogt verzoeker dat zijn familie woonachtig is in België waardoor er sprake zou zijn van een gezinsband en gaat hij uit van de hypothese dat zijn minderjarige kinderen bij hem zullen verblijven. Daarnaast wijst verzoeker op de duur van zijn verblijf in België.

2.16. De gemachtigde van de minister stelt in de bestreden beslissing het volgende omtrent het privé- en gezinsleven van verzoeker: *“Wat betreft de sociale en culturele integratie: er werd hieromtrent niets heeft voorgelegd, noch kan er enige integratie uit het dossier blijken die het nemen van huidige beslissing zou kunnen verhinderen. Wel integendeel. Betrokkene heeft na het huwelijk met mevr. K.(...) zijn naam gewijzigd, dit kan eveneens blijken uit nieuwe paspoorten die betrokkene in het kader van de aanvragen gezinshereniging voorlegde. Voordien heette betrokkene S.(...) T.(...). Heden blijkt dat betrokkene onder zijn vorige identiteit echter geseind staat in de Schengenzone – waar ook België deel van uitmaakt, en dit voor een periode van 10 jaar, namelijk van 19.02.2013 tot 10.02.2023. Betrokkene heeft dit inreisverbod naast zich neergelegd, hetgeen bezwaarlijk als een vorm van integratie kan worden beschouwd. Verder zou er sprake zijn van intrafamiliaal geweld van betrokkene ten aanzien van mevrouw K.(...) en zou hij een eerdere werkgever bestolen hebben, hetgeen een grond uitmaakte voor ontslag om dringende redenen. Het is dus redelijk te stellen dat alvast uit het dossier niet kan blijken dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die zin dat dit een hinderpaal zou kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Zelf legt hij niets voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken.*

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we vaststellen dat betrokkene niet meer gezamenlijk gevestigd is met zijn kinderen en niets heeft voorgelegd met betrekking tot banden die hij zou onderhouden met zijn kinderen noch overeenkomst of een gerechtelijke beslissing heeft overgemaakt omtrent eventueel omgangsrecht. Betrokkene legde tot op heden helemaal niets voor in het kader van het socio-economische onderzoek dd. 20.05.2020. Verder heeft de relatie met de Belgische echtgenote een einde genomen. Zijn echtgenote zou inmiddels ook stappen ondernemen om uit de echt te scheiden. Nergens in het dossier is er blijk van een nieuwe relatie die betrokkene eventueel zou hebben aangeknoopt.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat betrokkene niet op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.”

2.17. De Raad stelt vast dat er geen enkel begin van bewijs voorligt van een daadwerkelijk actueel en beschermenswaardig gezinsleven in België met zijn (huidige ex-) echtgenote of zijn minderjarige Belgische kinderen. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is. Hetzelfde geldt voor verzoekers privéleven aangezien er evenmin een concreet begin van bewijs voorhanden is van innige socio-culturele bindingen die het bestaan van een beschermenswaardig privéleven doen veronderstellen. Waar verzoeker tenslotte opwerpt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing niet vergezeld gaat van een terugkeerbesluit of een verwijderingsmaatregel, zodat het argument dat hij bij een terugkeer zijn gezinsleven niet kan beleven elke grondslag mist.

2.18. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt, noch van artikel 42quater, §1, 4° juncto artikel 42quater, §4, 1° tot 4°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet werden gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- of het rechtszekerheidsbeginsel.

De drie door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN